

ansførte som Grunden, hvorfor han ikke kunde lade sig bevæge til at stemme for det Vædringsforslag, som er stillet under Nr. 11, idet han fandt, at dette Forslag var ubrugeligt, og ikke fandt, at man kunde stemme for et Forslag, som var ubrugeligt, medens han, uaaget han erkjendte, at Forslaget, saaledes som det stod i Lovforslaget, ogsaa var ubrugeligt, dog efter Omstændighederne fandt at kunne gaa ind derpaa. Dette Raisonnement kan jeg ikke ret fatte. Det forekommer mig, at der er noget Unaturligt i at give sin Stemme til et Forslag, man misbilliger, i den Forventning, at det kunde blive forandret, og denne Forventning staar desuden paa meget svage Fødder; thi den høitærede Justitsminister udviklede jo igaar, at, dersom man ikke vil vedtage disse Forslag, saa hverken vilde eller kunde den høitærede Minister foreslaa noget Andet eller fandt det Umagen værd at bryde sig mere om denne Sag (Indsigelse af Justitsministeren). Jeg beder tilgive, hvis jeg ikke refererer Ordene aldeles nøjagtigt; men jeg erindrer, at den høitærede Minister sagde, at han ikke vilde fremme denne Sag videre, dersom disse Paragrafer bleve udstemte, og jeg tror heller ikke, at jeg tager fejl i, at den høitærede Minister sagde, at man ikke kunde finde paa noget Andet, end hvad der her er foreslaaet. Med Hensyn til det Sidste, at man ikke kunde finde paa noget Andet og Bedre end dette, da maa jeg tilstaa, at jeg tror, at den høitærede Minister ved sine Ord gjorde sit store Snille og sin Opfindsomhed stor Uret. Jeg er overbevist om, at den høitærede Minister meget vel vil kunne finde paa noget Andet og Bedre. Naar den høitærede Minister derimod sagde, at han saa ikke vilde bestjæftige sig videre med denne Sag, naar man vilde forfaste, hvad her er foreslaaet, da maa jeg tilstaa, at det ikke egentlig forstrækkede mig; thi jeg fandt, at der kan være meget god Grund til ikke at ville besætte sig mere med denne Sag. Jeg skal i den Henseende henholde mig til en Uttring, som fremkom fra den høitærede 1ste Landsþingsmand for 1ste Kreds, som gik ud paa, at den Bevægelse, som for nogle Aar siden fandt Sted for at faae gjort Noget i Lyndefagen for at binde Lyndet fastere til Husbonden og forhindre, at Lyndet brød Lyndekontrakten, synes at have lagt sig noget; i det Mindste er det saa, at, siden Sagen var for i Folkethinget, har jeg ikke egentlig paa Landbomøder eller slige Steder hørt, at denne Sag atter er reist med nogen stor Styrke. Det tør jeg imidlertid ikke bedømme, dertil kjender jeg ikke

Forholdene nøje nok. Men der kunde være en anden Grund, hvorfor det kunde være rimeligt, at denne Sag hvilede, og at Ministeren ikke befattede sig dermed, og det er den, at de Møbler, der findes, have ikke deres Rod i selve Lyndeloven og kunne heller ikke afhjælpes ved en ny Lovgivning; thi den Løshed, man ser i Lyndeforholdet, udspringer af den Løshed, der i det Hele taget er i de forpligtende Forhold, en Løshed, som naturligvis har maattet udvikle sig, eftersom vi nu allerede i en lang Række af Aar — hvad jeg meget tydelig huffer, at den høitærede Conseilspresident udtalte, da vi behandlede Sagen om Arbeidsbøger og Bagabondage — mere have havt for Die og lagt Vægt paa den personlige Frihed og den personlige Ukrænelighed end paa Samsfundets Betryggelse og Netsordenens Haandhævelse. Det er derfor, at Løsheden ikke blot i Lyndeforholdet, men i mangfoldige andre Forhold udspringer, og dersom man altsaa ikke vil drage denne Side noget stærkere frem, — nemlig hvad der behøves for at betrygge Samsfundet og Netsordenen, og for ikke at taale eller finde sig i den Løshed, som foregaar paa saa mange andre Gebeter end i Lyndeforholdet, — saa er der ikke Stort vundet ved, at vi faae en lille Bestemmelse rettet henimod at binde Lyndet fastere. Slig Løshed udspringer af den hele Samsfundsordning, og forandrer man ikke den, vil man ikke i den Henseende gaa ind paa et Systemstifte — for hvilket jeg i høi Grad vilde ønske, at den høitærede Minister vilde være Bærer —, saa tror jeg ikke, at der vil ske nogen stor Stude ved at lade Sagen ligge. Men det behøves jo desuden slet ikke at lade Sagen ligge, fordi man nu stemmer imod disse Paragrafer. Enten man stemmer for dem eller imod dem, er der jo akkurat den samme Leilighed for Udvalget og Ministeren til at tage under Overveielse, hvilke Forandringer der skal foreslaas til 3die Behandling, og saa undgaar man da at komme til at stemme for en Paragraf, hvis Indhold man finder er urigtigt.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal begynde med at berigtige det, som den ærede sidste Læser ansførte med Hensyn til mine Udtalelser igaar, eftersom det i høieste Grad var uoverensstemmende med deres Hensigt og Mening, og jeg tør ogsaa sige, at det ikke var stemmende med Ordene. Det, som jeg sagde igaar, var selvfølgelig ikke, at der ikke kunde findes paa noget Andet end de Forslag eller Vædringsforslag, som nu foreslaa, og at jeg derfor maatte forlange, at netop